

Ageeth Veenemans

MONO POLYAMORIE

*Het vervolg met Peter op 'Mijn zoektocht'
uit*

'Ik hou van twee mannen. Polyamorie, liefhebben zonder grenzen'.

MONO POLYAMORIE

*Ik schreef Mono polyamorie op 8-8-08, op een dieptepunt van mijn
ellende*

Ik wil een polyamoreuze relatie; wat nu?

Ontmoet gelijkgestemden op PAM,

Nederlands best beoordeelde datingsite voor polyamoreuze relaties en contacten.

Kom een kijkje nemen op

www.PolyAmorieMatch.nl

PolyAmorieMatch

www.PolyAmorieMatch.nl

COLOFON

Persoonlijke website van Ageeth Veenemans: www.polyamorie.nl

© Ageeth Veenemans, 2010

Dit mini e-book is een uitgave van Connexion.

www.cnnxn.net

Dit mini e-book stel ik gratis beschikbaar aan jou omdat ik graag zoveel mogelijk mensen wil bereiken met de boodschap dat het mogelijk is om grenzeloos lief te hebben, en wil laten zien hoe je in de praktijk invulling kunt geven aan grenzeloos liefhebben.

Ken je andere mensen, die je een plezier kunt doen met dit e-book? Stuur het door.

WAAROM DIT MINI E-BOOK?

Anderhalf jaar na het verschijnen van mijn boek *Ik hou van twee mannen. Polyamorie, liefhebben zonder grenzen* beëindigde ik de relatie met mijn geliefde Peter. Peter en ik waren stapeldol op elkaar. Drie jaar lang genoot ik intens van hem, naast mijn huwelijk met Marnix. Toch werkte een polyamoreuze relatie voor ons niet.

Ik hou van twee mannen is een handboek waarin ik beschrijf hoe je succesvol polyamoreus leeft. Dankzij mijn eigen ervaringen en de ervaringen van vijftien geïnterviewden, die ik erin heb verwerkt, leest het als een roman.

In dit mini e-book *Mono polyamorie* laat ik zien waarom het met Peter niet werkte. Het is een vervolg op het hoofdstuk *Mijn zoektocht* uit *Ik hou van twee mannen*. In de praktijk kom ik vaak vergelijkbare situaties tegen. Mensen kiezen voor de geneugten van de polyamorie, maar houden ondertussen krampachtig vast aan de vermeende 'zekerheden' van de monogamie. Monogame en polyamoreuze relaties vereisen echter een totaal verschillende manier van denken en in het leven staan. Ze zijn niet uitwisselbaar met elkaar.

Mono polyamorie is ook een liefdesverklaring aan Peter, van wie ik onvoorwaardelijk hou. Ik draag hem in mijn hart bij me.

Ageeth Veenemans

MONO POLYAMORIE

Als relaties voorbij zijn, zijn ze niet echt voorbij. Het lichaam is slechts een omhulsel voor de geest van liefde, en of lichamen nu komen of gaan zelfs of ze fysiek leven of niet is niet bepalend voor het bestaan van de liefde, het substantiële of de eeuwigdurende betekenis van de liefde. Alle dingen die werkelijk bestaan, bestaan eeuwig. Ons bestaan begint niet bij de geboorte en de dood maakt er geen einde aan. En hetzelfde geldt voor relaties. Wat God bijeen heeft gebracht kan niet uiteen gerukt worden, niet echt. Wanneer je je eenmaal in de geest van ware liefde met iemand verbonden hebt, kun je ontspannen en simpelweg weten dat die liefde voor eeuwig de jouwe is. Je geliefde kan naar China verhuizen, van je scheiden en met iemand anders trouwen, en zelfs beweren dat hij of zij je haat, maar de echte waarheid blijft altijd waar. Wat liefde is, is eeuwigdurend. Daar kan geen mens met zijn of haar mening of tijdelijke emoties verandering in brengen. Relaties blijven altijd bestaan en liefde kan nooit vergaan. Als je nog iets goed te maken hebt met iemand kan het vijf dagen duren of vijfduizend jaar, maar jullie komen ooit weer bij elkaar, zodat je daar de kans voor krijgt. Anders kan Gods wil niet geschieden. Het is Gods wil dat zielen zich verenigen en het hele universum is afhankelijk van zijn plan.

uit *Betoverende liefde*, Marianne Williamson

MONO POLYAMORIE

SPROOKJESACHTIG WEERZIEN

Afgelopen zondag zag ik hem weer voor het eerst. Vanwege onze vakanties hadden we elkaar bijna vijf weken alleen maar op afstand kunnen liefhebben. Het voelde sprookjesachtig goed om weer in zijn armen te liggen en zielscontact te ervaren, alleen maar door elkaar in de ogen te kijken. Zien wat een mooi mens hij in essentie is. Urenlang vreeën we de sterren van de hemel. We verweenden en streelden elkaar. Zijn lichaam was veranderd, minder stevig dan voorheen. Door een sportblessure kon hij al bijna twee maanden niet meer sporten. Maar via zijn ogen zag ik nog steeds dezelfde mooie man, voor wie ik de afgelopen drie jaar zoveel liefde ben gaan voelen.

Afgelopen dinsdag heb ik mijn relatie met Peter beëindigd.

IN DE COULISSEN

In het begin, toen onze verliefdheid nog in het prille stadium verkeerde, sprak Peter de ambitie uit dat hij mij eenzelfde plek in zijn leven wilde geven als zijn vrienden hadden. Hij ging regelmatig op stap en zelfs op vakantie met zijn vrienden. Zijn vrienden kwamen vaak spontaan aanlopen en werden altijd warm ontvangen. Regelmatig vond Peter een reden om iets te vieren. Dan nodigde hij familie en vrienden uit en was het feest. Dus zo'n plek zag ik helemaal zitten. Daar wilde ik wel voor gaan met hem! Zijn vrouw Julia sprak uit, dat ze ging proberen om de situatie te accepteren en haar plekje te vinden binnen het geheel.

Uiteindelijk koos Julia ervoor om geen contact met mij te willen hebben en ze vroeg Peter om mij niet te ontvangen in hun huis. Ook besloten Peter en Julia om voorlopig niemand op de hoogte te stellen van mijn bestaan. Julia was bang om veroordeeld te worden

MONO POLYAMORIE

door de omgeving. Peter was vooral bang, dat zijn familie achter mijn bestaan zou komen en het niet zou accepteren. Peter en Julia wonen in een klein dorpje. Zo'n dorpje waar families hele straten bewonen, iedereen elkaar kent, uitgebreid over elkaar spreekt en veel van elkaar weet. De sociale controle en de mening van de buurman spelen hier een grotere rol dan in een stad.

Ik vind mezelf een waardevol mens. Het past niet bij mij dat ik als geliefde mijn plekje heb ergens aan de zijlijn van iemands bestaan, waar niemand me mag zien. Een plek in de coulissen, waar ik verteld krijg over alle leuke dingen, die mijn geliefde in zijn leven beleeft met andere mensen. Een leven waarvan ik geen deel uitmaak. Als ik van iemand hou dan wil ik juist graag een stukje leven delen met elkaar. Ik kende bovendien schrijvende verhalen van vrouwen, die hun geheime geliefde niet konden opzoeken, terwijl deze op de intensive care in het ziekenhuis lag dood te gaan. Vrouwen, soms al meer dan dertig jaar geliefden, die niet welkom waren op hun begrafenis. Ik ben vanaf het begin duidelijk geweest tegen Peter dat een geheime plek voor mij nooit zou werken. Ik was bereid om dit tijdelijk te accepteren, zolang ik zag dat we probeerden te groeien naar een situatie waarin ik mijn eigen, geaccepteerde én erkende plekje zou hebben. We hebben er alle drie aan gewerkt om verder te komen. Het tempo van de langzaamste bepaalde het tempo van ons allemaal.

De plek in zijn leven bleef in de afgelopen drie jaar onveranderd. Té klein om mij prettig bij te voelen. Ik was vaak jaloers. Met name op de mensen, waarmee Peter wel zijn leven deelde. Zijn laatste verjaardag vierde hij met dertig man. Via sms'jes hield hij me op de hoogte over de vuurkorven die hij aanstak om de feestvreugde te vergroten, en over het bier dat bijna op was. Ik hoorde er niet bij. Ook in zijn laatste vakantie waren het veel anderen, waarmee hij lol maakte. Ik was iedere dag jaloers. Zelfs op zijn hond, waarmee hij

lange wandelingen maakte. Ik voelde dat een verandering niet lang meer op zich moest laten wachten.

ZOEKTOCHT NAAR EEN RELATIE DIE WERKT

Ik werd verliefd, toen ik Peter zag op een groot feest te midden van zijn vrienden. Ik kende hem op dat moment vijf maanden. Hij vond mij direct erg leuk en maakte al maanden avances, maar ik had nooit verwacht verliefd op hem te worden. Voor mij was hij een goede vriend. Tot ik hem die avond meemaakte en zag wat een ontzettend leuke en sociale man hij was. Ik was ook onder de indruk van zijn lef, want hij stelde me aan iedereen voor, inclusief zijn vrouw en kinderen. Die nacht zag ik steeds opnieuw zijn gezicht voor me. Ik was verliefd. Mijn echtgenoot is een heel fijn mens, intellectueel, gesteld op zijn rust. Peter is juist een lolbroek die houdt van een feestje en van veel mensen om zich heen. Ik was dat niet gewend en wilde graag meedelen in die extraverte kant van Peter. En het is uitgerekend dat stukje dat ik met hem nooit voor elkaar gekregen heb. De jaloezie, die ik later regelmatig voelde vertelde mij dat ik verlangde naar een sociaal leven met mijn geliefde. Jaloezie is een signaal dat ik een verlangen onderdruk, iets dat ik ook graag wil. Ik moet beter voor mezelf zorgen. Maar ik kreeg dit met Peter niet voor elkaar.

Het leidde ertoe, dat ik diverse keren heb geprobeerd om een einde te maken aan onze relatie. Peter ook, want hij vond het vervelend als ik last had van emoties als jaloezie. Een relatie met mij moest leuk zijn. Dat een liefdesrelatie ook besognes met zich meebrengt vond hij lastig. Op zulke momenten beseftte hij ook, dat hij het niet voor elkaar kreeg om het twee vrouwen naar de zin te maken. Voor hem voelde het, alsof Julia en ik van twee kanten aan hem trokken. Peter laveerde tussen de behoeften van twee vrouwen.

MONO POLYAMORIE

Soms was ik degene die na het uitmaken in grote paniek raakte. Soms was het Peter. De pijn van het elkaar moeten loslaten vonden we allebei zo verschrikkelijk, dat we er uiteindelijk altijd weer voor kozen om samen verder te gaan, ondanks het besef van de lastige situatie waar we in verkeerden. Ik bleef erop vertrouwen dat we verder zouden komen.

Vier maanden geleden ging het weer fout. Ik maakte opnieuw een einde aan de relatie en we hadden een week geen contact. Zolang hadden we het nog nooit volgehouden! Maar ik wist heel duidelijk dat ik niet meer verder wilde op deze manier. Uiteindelijk nam Peter weer contact met mij op. Hij was door een diep dal gegaan en voelde dat hij mij niet kwijt wilde. Hij had lange gesprekken gevoerd met zijn vrouw, en zelfs een liefdesbrief geschreven aan haar. Hij schreef dat hij heel veel van haar hield, maar dat ik ook veel voor hem was gaan betekenen. Tijdens een wandeling in het prachtige natuurgebied de Posbank deed Peter enkele voorstellen om de situatie te verbeteren. We zijn allebei gek op sporten. Peter is een enthousiast tennisser. Ik heb vroeger getennist, en was daar best goed in. We spraken af, dat ik tennisles zou gaan nemen. Hij zou lid worden van mijn club en één keer in de week tijd vrijmaken om samen te gaan sporten. Op deze manier konden we samen een stukje leven opbouwen naast zijn huidige leven, waarin ook een sociaal aspect zat. Want integratie in zijn leven met Julia leek uitgesloten.

Verder had hij met Julia afgesproken, dat hij en ik in het najaar samen een week naar Egypte zouden gaan om te duiken. Tot slot had Julia ingestemd om met zijn drieën een gesprek aan te gaan om samen erover te praten, of we misschien tot een situatie konden komen, waar we ons alle drie prettiger bij zouden voelen. De paar keer dat er contact was geweest had het de situatie altijd (tijdelijk) verbeterd. Ik had Julia leren kennen als een intelligente vrouw met

een eerlijke en open opstelling en wilde haar graag beter leren kennen. Hoe zou zij omgaan met de wat meer uitdagende kanten van Peter? Ik had daar graag eens informatie over willen uitwisselen met haar. Vermoedelijk konden wij best het één en ander van elkaar leren. Er waren in mijn beleving wel meer gebieden waarop wij van elkaar zouden kunnen leren.

GEEN VERWACHTINGEN, GEEN PROBLEMEN

Ik weet uit ervaring met Katy, de vriendin van mijn echtgenoot, dat het erg leuk kan zijn om elkaar te kennen. Katy en ik bellen regelmatig met elkaar en praten dan uren. Als één van ons een probleem heeft met Marnix dan kunnen we daar beter met elkaar over praten dan met hem. Soms blijkt dan dat hij dat probleem met ons allebei heeft. Dan weten we dat het niet met ons te maken heeft en is het voor ons alweer goed. Omdat we elkaar kennen en elkaars plekjes respecteren gunnen we elkaar ook datgene wat we allebei met Marnix hebben. Zo gaan Marnix en Katy volgende maand een weekje samen op vakantie naar de zon. Heerlijk voor hen! De afgelopen zomervakantie waren wij met ons gezin drie weken weg. Katy vond het niet fijn, dat ze Marnix zo lang moest missen, maar zij gunde ons onze vakantie met het gezin.

Een paar weken na onze wandeling op de Posbank kwam Peter ook nog met het idee om samen een polyamorie datingsite te realiseren, een droom die ik op dat moment al twee jaar koesterde. Ik was enthousiast en Peter stimuleerde mij om alvast wat vooronderzoek te verrichten, zodat we er samen verder over konden brainstormen.

Ik kreeg weer hoop, dat we onze relatie een zinvolle invulling zouden kunnen geven, zodat ik me er goed bij zou voelen. Ik was dolblij met die hoop en vooral blij dat we weer samen verder konden. Peter was voor mij uitgegroeid tot grote liefde en

MONO POLYAMORIE

inspiratiebron. Mijn maag keerde zich om alleen al bij het idee dat wij nooit meer samen zouden zijn.

Ik ging op tennis, deed het gevraagde vooronderzoek, en verdiepte me in de Egyptische duikvakantie. Het lukte me echter niet om met Peter iets gepland te krijgen. Hij was altijd druk. Ik kreeg ook geen kans om erover te beginnen. En op sms'jes erover reageerde hij niet. Ook het beloofde gesprek met zijn drieën kwam niet. Het moment was altijd ongeschikt. Dan weer was Julia in de verkeerde stemming, waardoor een gesprek volgens hem geen zin had. Dan was er weer geen tijd. Een ongelukkige bijkomstigheid was, dat hij tijdens een tenniswedstrijd geblesseerd raakte, waardoor hij voorlopig niet meer kon sporten. Ik vroeg aan hem, of hij nog wel in het najaar met mij op vakantie wilde in verband met zijn blessure. Maar Egypte mocht doorgaan van hem.

Na een lastige periode brak de vakantietijd aan. We gingen apart van elkaar met onze gezinnen op reis en hadden de hele vakantie een fijn contact samen. We sms'ten en belden dagelijks. Ik had weinig verwachtingen dus er waren ook geen problemen. Vooral de laatste twee weken liet Peter me bijna iedere dag weten, dat hij me ontzettend miste. Dit gebeurde altijd als hij zelf op vakantie was en tijd had om me te missen.

Afgelopen zondag was ons heerlijk weerzien. Na urenlang genieten van elkaar maakte ik voorzichtig bespreekbaar, dat ik graag een avond wilde plannen om te brainstormen over onze plannen voor een polyamorie datingsite. Ik zag een behoefte in de markt die nog niet werd vervuld. Peter en ik waren het erover eens, dat wij zakelijk een goede, aanvullende combinatie vormen.

Maar Peter gaf aan voorlopig geen tijd te hebben om zakelijk iets met mij te ondernemen. In de roes van het fantastische gevoel van

eindelijk weer samenzijn liet ik het langs me heen glijden. Ik begon, opnieuw voorzichtig, over Egypte. Want als wij nog dit jaar wilden gaan, moesten we dan niet alvast een week in de agenda plannen? Peter gaf kort en duidelijk aan, dat hij nog niet wist, of hij er tijd voor kon vrij maken. Ik had mij voorgenomen om relaxed te blijven en volop te genieten, dus ik liet het langs me heen glijden. Hij gaf aan, dat hij zijn eerste tennispartij na zijn blessure met mij wilde spelen. Per slot verkeerde ik nog in een beginfase met tennis, dus kon hij na zijn blessure rustig starten met mij. Wat mij betreft planden we dat nog dezelfde week! Ik voelde me geweldig en schreef hem die nacht nog een lange, lieve sms om hem te bedanken voor de geweldige avond.

‘WANNEER ZIE IK JE WEER?’

Maandag was hij druk, en hadden we nauwelijks contact. Dinsdagochtend belde hij. Vlak voor het einde van het gesprek stelde ik de vraag, die in het verleden al vaker tot problemen had geleid: ‘Wanneer zie ik je weer?’ Peter houdt er niet van om zich vast te leggen, terwijl ik altijd graag iets in het vooruitzicht heb om naar uit te kijken. Bovendien...als Peter een ontmoeting met mij niet plant dan zit zijn agenda snel vol met andere afspraken.

De voorlaatste keer dat ik deze vraag gesteld had, was ongeveer vijf dagen voordat hij op zaterdag van vakantie zou thuiskomen. Het had geleid tot een lichte woordenwisseling. De afgelopen jaren was het weerzien na zijn vakanties altijd op zondagavond geweest. Peter kwam met allerlei redenen aanzetten waarom hij zondagavond misschien niet kon. Ook voor de maandag- en dinsdagavond wilde hij zich nog niet vastleggen. Uiteindelijk spraken we af, dat hij *waarschijnlijk* zondagavond langs zou komen. Zondagmiddag om drie uur kwam de bevestiging. Vervolgens kreeg hij nog onverwachts vrienden op bezoek. Gelukkig gingen ze weer op tijd

weg en kwam hij toch, alleen een uurtje later dan zijn bedoeling was. Als ze gebleven waren dan had hij natuurlijk niet kunnen vertellen dat hij een afspraak had. Dat zou teveel vragen hebben gegeven. Ik wist meteen, dat ik een probleem met hem zou hebben, als hij niet gekomen was. Op zo'n moment verloochent hij mij en dat vind ik niet fijn. Verder wil ik graag dat hij zijn afspraken met mij nakomt. Zéker als ik hem zo lang niet heb gezien. Natuurlijk had ik er ook behoefte aan om te ervaren dat hij graag naar mij wilde komen. Niet alleen in woorden, maar ook in daden. Ik had bovendien speciaal met Marnix afgestemd, dat hij die zondagavond naar zijn vriendin ging. Die lieverd deed dat voor mij, terwijl hij liever op vrijdag- of zaterdagavond gaat, want dan kan hij de volgende dag uitslapen. Ik had lekkere hapjes gemaakt met dadels en gerookte eendenborst. En zelfs een speciale Peter-cocktail met mango en champagne bedacht en klaargezet om ons weerzien te vieren! Ik was blij dat het goed was afgelopen. Het bleek echter uitstel van executie.

Dinsdagochtend stelde ik dus opnieuw de vraag 'Wanneer zie ik je weer?' Meestal zie ik hem zo'n twee a drie keer in de week. Peter begon op te sommen wanneer hij allemaal niet kon. Het leek wel alsof ik een oneerbare vraag had gesteld! Met voelbare tegenzin kwam hij uiteindelijk uit op de komende zondagavond als enige mogelijkheid. Maar toen kon ik niet. Mijn oudste zoon is dan namelijk jarig. Er kwam geen afspraak, alleen de mededeling 'Waarschijnlijk heb ik de week erna wel wat meer mogelijkheden.' Het oude gevoel van moeten trekken, duwen en slepen om met hem iets voor elkaar te krijgen kwam weer boven. Het gevoel dat ik weer de sluitpost van zijn agenda was. Bovendien...we hadden elkaar vijf weken moeten missen en pas één keer weergezien!! Had hij dan helemaal geen behoefte om dat te compenseren!? Waar een wil is, is toch een weg!? Op dat moment besepte ik dat er nog steeds helemaal niets veranderd was. Waarschijnlijk zouden we de

komende maanden helemaal niet één avond in de week gaan tennissen. Dat was iets waar ik me ontzettend op verheugd had. Een eigen plekje in zijn leven waar ik zo'n behoefte aan had, wat niemand me kon afnemen, en waar hij mij trots laat zien als zijn vriendin. Geen afspraak...ik kreeg niet eens het vooruitzicht op elkaar weer zien! Geen zakelijk brainstormen en ook geen Egypte samen.

Ik besepte dat ik geen enkel leuk vooruitzicht met hem had. Alle plannetjes, waar ik me aan vast had gehouden in de vakantie, bleven onzeker en zouden misschien zelfs niet doorgaan. Ik voelde een hevige frustratie: 'Waarom gaat een afspraak maken met jou nou nooit eens op een spontane, natuurlijke manier! Waarom voel ik me vaak zo onbelangrijk bij jou!? Waarom heb ik nu het gevoel dat ik blijkbaar de enige ben, die iets wil!?' Waarop Peter reageerde met: 'Ga je weer moeilijk doen? Het is altijd hetzelfde met jou.' En ik hem weer van reëliek diende met 'Kom dan ook eens een keer met iets leuks! De enige leuke dingen die ik van jou hoor gaan over al die leuke momenten, die jij met anderen beleeft!' En Peter gooide de hoorn erop. Want...ik moet wel vrolijk en gezellig blijven, anders hoeft het voor hem niet.

Ik was totaal overstuurd. Twee dagen terug van vakantie en het was alweer mis. Ik wilde graag nog het gesprek met Peter op een goede manier afronden, maar hij nam niet meer op. Naarmate de dag vorderde kwam ik weer tot mezelf en kreeg ik steeds duidelijker voor ogen: Ik ben klaar met Peter. Het is voorbij. Hoe is het mogelijk dat ik nog steeds zoveel energie steek in iemand, die onvoldoende laat blijken dat hij het waardeert? Die zich er maar lekker gemakkelijk vanaf maakt en de hoorn erop gooit als ik iets zeg dat hem niet bevalt. Die mij verloochent naar zijn omgeving, en die mij het gevoel geeft dat ie liever niet dan wel afspraakjes met mij

maakt. Die zijn beloftes niet waarmaakt. Wat een ongelofelijke knurft is hij eigenlijk!

Alles was al eens uitgesproken. Om half elf 's avonds maakte ik het per sms uit.

HET GAAT OM DE WEG ERNAARTOE

Mijn moeder zei naderhand tegen me: 'Ik begrijp niet dat jij je dit allemaal zo lang hebt laten welgevallen. Het past niet bij je.' Maar ik wist wel hoe dat kwam. Ik had begrip voor zijn volle, drukke leven en zijn spagaat tussen twee vrouwen. Ook voor zijn gebrek aan empathie kon ik wel begrip opbrengen. Peter is nu eenmaal zoals hij is, en gezegend met een empathisch vermogen van tegen de nul. Ik beschouwde het altijd als een uitdaging om daar weer goed uit te komen met hem. Want natuurlijk krijg je met lastige emoties te maken als je polyamoreus leeft en midden in een veranderingsproces zit, waarbij mensen nog niet het plekje gevonden hebben, waar ze zich goed bij voelen. Dat hoort erbij. Ik was me er altijd van bewust dat mijn emoties iets over mij vertelden. Peter is niet verantwoordelijk voor mijn emoties. Maar ik had het fijn gevonden als er ruimte was geweest om mijn emoties er te laten zijn. Ze zijn deel van mij. Ik had het fijn gevonden als hij ook dat stukje van mij had kunnen accepteren. Houden van betekent voor mij de acceptatie van de ander met al zijn plussen en minnen. Maar Peter wilde er niets van weten. Op dit punt hadden we allebei nog iets te leren.

Ik voelde dat ik er nu aan toe was om vast te houden aan een einde van de relatie met deze man, van wie ik ontzettend veel hou. Ik weet dat hij ook veel van mij houdt. Dat heeft hij me de afgelopen maanden elke dag verteld, en ik weet dat het klopt. We zijn dol op elkaar en hebben bewondering voor elkaar. Seksueel hebben we

het fantastisch samen. Toch kan ik geen enkele reden meer bedenken om met hem door te gaan. Liefde alleen is niet genoeg om een liefdesrelatie met elkaar te onderhouden. In mijn beleving heb ik veel geprobeerd om met Peter een werkende relatie voor elkaar te krijgen. Dat is niet gelukt.

Ik herinner me de wijze les, die mijn vorige geliefde Bob had opgestoken uit het boek *De Alchemist* van Paulo Coelho, dat ik hem ooit kado gaf: 'Het gaat in het leven niet om het einddoel maar om de weg ernaartoe en de ervaringen die je onderweg opdoet.' Ik besef, dat het zo goed is.

VERDRIET

De volgende dag beloofde de weerman een prachtige, zonnige dag. Ik besloot om lekker met de kinderen naar het strand in Scheveningen te gaan. Dat bleek een goed idee, want op het strand had ik tijd voor mezelf, terwijl de kinderen genoten van zon, zee en zand. Een win-win situatie. Als ze af en toe even bij me kwamen zitten dan vermande ik mezelf en dwong ik mezelf om me op hen te richten. Peter en ik zijn allebei gek op Scheveningen. Een paar maanden geleden lagen we hier nog samen op het strand en genoot ik van zijn aanwezigheid, terwijl mijn kinderen zich vermaakten. Vorig jaar kreeg ik voor mijn verjaardag van hem een weekendje Scheveningen kado. Ook aan dit weekend had ik niets dan fijne, warme herinneringen. Ik herinner me het strandpaviljoen, waar Peter languit op een bank ging liggen, met zijn hoofd in mijn schoot en ontbloot bovenlijf. Ik streeelde zachtjes zijn borstkas. Ik voelde me op dat moment de gelukkigste vrouw van de wereld! Ik herinner me, dat we samen de uitkijktoren op de pier beklommen en Peter mij stevig moest vasthouden. Het stormde zo hard, dat ik anders over de reling was geblazen! We genoten van de artiesten in Crazy Piano's. Bijna drie jaar geleden had Peter mij voor het eerst van mijn

leven met een pianobar laten kennismaken. We hebben toen ook voor het eerst samen gedanst.

Een eindje verder op het strand zag ik een man lopen...precies Peter! Ik barstte in tranen uit en belde Katy, de vriendin van mijn man. Bij haar kon ik uithuilen en mijn verhaal doen.

In de auto op weg naar huis belde Marnix: 'Wat doen we met eten?' We besloten om met ons gezin een terrasje te pikken in de stad. Uiteindelijk kwamen we uit bij Salathai, een heerlijk Thais restaurant met een sfeervolle binnentuin. Overal kwamen de mooie herinneringen aan Peter terug. Ik was hier een aantal keren met Peter geweest. Het was één van zijn lievelingsrestaurants. Het uiten van mijn verdriet op het strand had me goed gedaan. Ik kon Peter loslaten. Voor de kinderen was het de eerste keer, dat ze hier kwamen. Tot verbazing van Marnix en mij bestelden ze alle drie een drie-gangen volwassenen menu, en aten alles nog op ook. We genoten van het lekkere eten en de gezelligheid met elkaar.

Die nacht lag ik wakker en gaf ik opnieuw ruimte aan mijn verdriet.

Vandaag is het vrijdag. Ik zie nu, dat Peters woorden en daden niet altijd overeenstemden met elkaar. Als woorden iets anders vertellen dan de daden, dan vertellen de daden wat iemand écht wil. Peter is niet congruent. Wilde hij soms niet echt met mij op vakantie? Misschien uit angst om zijn vrouw te verliezen? Hij wilde vast niet echt met mij zakelijk samenwerken? Want anders zou het er wel van komen? Ik heb het gevoel dat hij mij, bewust of onbewust, aan het lijntje heeft gehouden. Misschien uit angst om mij te verliezen? Peter is een geboren onderhandelaar, niet alleen in zijn werk, maar ook in zijn relaties. Ik herken dat hij zijn werkstrategieën ook op mij toepast. Altijd zorgt hij ervoor dat hij zoveel mogelijk keuzemogelijkheden overhoudt. Misschien wist hij

al veel langer dat Egypte en onze zakelijke samenwerking niet door zouden gaan? En misschien had ik zelf de signalen genegeerd... wilde ik er nog in geloven...

MIJN RELATIE MET JULIA

Soms vroegen mensen aan mij, of ik het niet erg vind dat Julia, Peters vrouw, leed onder de situatie en of ik mezelf zou moeten terugtrekken. Natuurlijk vond ik het erg voor haar. Maar in mijn beleving zijn Peter en Julia samen verantwoordelijk voor hun relatie. Ik kan niet voor hen bepalen of zij beter af zijn zonder mij. Dat kunnen zij alleen zelf beslissen. Misschien veroorzaakt mijn opstappen wel de komst van een opvolgster, waarmee ze allebei slechter af zijn. Wie zal het zeggen? We weten alle drie, dat ik bepaalde behoeften vervulde bij Peter, die voor hem essentieel zijn. Aangezien Julia een heel andere vrouw is dan ik kan zij die behoeften niet bij hem vervullen. Andersom kan ik haar ook niet vervangen. Dat hoeven we ook niet. Als we dat allebei hadden kunnen accepteren en respecteren, en Peter de rijkdom van twee geliefden hadden kunnen gunnen, dat denk ik dat wij een mooie drie-eenheid zouden zijn geweest. Maar het jaliefgevoel, ofwel een euforisch vreugdegevoel als je ziet dat jouw partner gelukkig is met een andere partner, ervaar je pas als je zelf goed in je vel zit en de transformatie hebt gemaakt van het monogame denken naar het polyamoreuze denken.

Er is een periode geweest dat Julia mij niet kwijt wilde als vriendin van Peter. Want met mij wist ze waar ze aan toe was. Twee maanden geleden nam ik op aanraden van vrienden zelf het initiatief naar Julia toe om te proberen alsnog het beloofde gesprek met zijn drieën te plannen. Toen ik haar opbelde, werd mij echter snel duidelijk dat een gesprek geen zin had. Op dat moment wilde Julia het liefste dat ik weer uit Peter zijn leven zou verdwijnen. Ze

kon er emotioneel niet mee overweg. Ik hoorde haar angst, dat Peter oneerlijk zou zijn tegen haar. Terwijl ik zag dat hij juist zorgvuldig en eerlijk was. Hij vertelde niet altijd alle details. Zolang iemand het jaliefgevoel niet kan ervaren, dan vergroten details de pijn. Daar hield hij rekening mee. En zelfs dát had hij met haar besproken. Zij was het ermee eens geweest. Ik begreep toen haar angst niet. Nu denk ik, misschien was Peter naar haar toe ook niet congruent? Verder kreeg ik het gevoel dat Julia mijn aanwezigheid in zijn leven als falen van zichzelf beschouwde. Als je monogaam denkt dan is dat geen vreemde gedachte. Je hebt geleerd om te kiezen voor één persoon. Vervolgens behoor je voor de rest van je leven alle behoeften op liefdesgebied te vervullen van je partner. De realiteit is echter, dat dit voor een grote groep mensen niet werkt. Het gebeurt daarom niet zelden dat mensen stiekem vreemdgaan. Het zegt helemaal niets over Julia: het zegt alles over Peter, dat hij behoefte heeft aan twee relaties! Twee vrouwen bieden nu eenmaal meer aanvulling op iemand dan één vrouw. En Peter is een man die goed voor zichzelf zorgt.

Toen Peter met mij een relatie kreeg heeft hij het lef gehad om openlijk met zijn vrouw bespreekbaar te maken, dat hij voor twee relaties wilde gaan. Ondanks de problemen die het met zich meebracht zijn ze allebei blij, dat ze deze openheid naar elkaar hebben gevonden. Het heeft hen weer nader tot elkaar gebracht.

Ik weet dat Julia veel moeite heeft gedaan om zich goed te gaan voelen bij de situatie. Maar ik beluisterde in het telefoongesprek dat zij nog ver verwijderd was van het jaliefgevoel.

WAT PETER VOOR MIJ HEeft BETEKEND

Ik heb er drie jaar lang voor gekozen om in deze uitdagende situatie met Peter en Julia te blijven omdat ik het vertrouwen had dat we

zouden groeien naar een situatie, waarin ik de plek had die ik verdiende. Ik heb geprobeerd om Peter in mijn leven te integreren. Een paar keer is het me gelukt om hem mee te nemen naar een uitje of feestje. Maar altijd kostte het veel moeite en energie om het voor elkaar te krijgen. Het was meestal lastig in te passen in zijn toch al volle agenda en vaak lag het bij hem thuis gevoelig. Meestal wist ik pas een dag van tevoren of een paar uur van tevoren of het doorging. Ook heb ik, vrouw met twee mannen, wel eens in mijn eentje vrienden voor een etentje thuis ontvangen, omdat Peter het op het laatste moment weer liet afweten. Het waren vrienden van mij, die hij nog niet zo goed kende, met wie we samen een weekendje in de Ardennen zouden doorbrengen. Dit was negen maanden van tevoren gepland. Ook dat weekend annuleerde Peter vier dagen van tevoren.

Ik heb geprobeerd een nieuw stukje leven op te bouwen samen met hem naast zijn leven met Julia. Op zijn voorstel ben ik tennisles gaan nemen. Vanwege zijn blessure zou het waarschijnlijk nog maanden gaan duren...als het er ooit van zou komen.

Tot slot hoor ik mensen al denken: 'Alles is voor niets geweest! Haar relatie met Peter is nu toch afgelopen, dus mislukt.' Daar kijk ik anders tegenaan. Een relatie zo lang mogelijk volhouden is voor mij geen doel. Peter is op mijn pad gekomen en we werden verliefd op elkaar. Ik heb mijn best gedaan om er zoveel mogelijk uit te halen. Ik weet dat er, onder andere omstandigheden, nog veel meer uit te halen was geweest, want ik zie dat we allebei nog vele mooie eigenschappen hebben, waar we niet samen van hebben kunnen profiteren. Maar blijkbaar was dit nu niet de bedoeling. Want wij zijn nu klaar met elkaar. Maar het leerproces dat we de afgelopen jaren samen hebben doorlopen heeft ons blijvend verrijkt.

Ik heb jaren geleden mijn levensmissie geformuleerd. Deze luidt nog steeds:

'In mijn kinderen leef ik voort. Zij zijn mijn toekomst. Ik wil graag voor mijn kinderen zoveel mogelijk de voorwaarden creëren en hen de bagage meegeven om zich te kunnen ontwikkelen tot gelukkige mensen, die stevig en zelfstandig in het leven staan. Ik wil graag dat mijn kinderen in staat zijn om de uitdagingen die het leven met zich meebrengt op een proactieve manier aan te gaan. Ik wil graag dat mijn kinderen in staat zijn om veel liefde te geven en te ontvangen. Dit wil ik onder andere bewerkstelligen door hierin een goed voorbeeld te zijn.'

Ik vind dat Marnix en ik een goed voorbeeld hebben gegeven aan onze kinderen door te laten zien dat het mogelijk is om elkaar de ruimte te geven voor een tweede geliefde in onze levens. Omdat ik deze relatie met Peter mocht ontwikkelen, is het tussen Marnix en mij heel goed. Ik hoefde niet te kiezen, ik mocht allebei. Marnix gaf me de ruimte. Door de relatie met Peter heb ik mezelf ontwikkeld tot een sterker mens. Oude onzekerheden zal ik nu niet meer op mijn kinderen overbrengen. Het continueren van mijn relatie met Marnix, vader van mijn kinderen, draagt wél bij aan mijn levensmissie.

Mijn kinderen mogen mijn verdriet zien. En ik zal ze uitleggen waarom ik de relatie met Peter heb beëindigd. Ook daarin hoop ik voor hen een voorbeeld te zijn. Want ik ben trots op mezelf dat ik in staat ben om uit deze relatie te stappen op het moment dat voor mij duidelijk is dat deze relatie meer nadelen dan voordelen biedt. Als je heel veel van iemand houdt, dan is het moeilijk om dit onder ogen te zien en ernaar te handelen.

In het leven van mijn kinderen speelde Peter geen rol van betekenis. Dat vond ik wel eens jammer, want hij is zo'n leuk mens! Op

verschillende gebieden zou hij een goed rolmodel voor mijn kinderen zijn geweest. Het voordeel is nu dat mijn kinderen er geen verdriet van hebben, dat Peter uit mijn leven en daarmee ook uit hun leven verdwijnt.

Ik voel een enorme dankbaarheid voor de vele mooie momenten met hem, maar ik ben ook dankbaar voor alle moeilijke momenten die ik samen met hem heb beleefd. Soms werd ik juist door zijn afwezigheid op mezelf teruggeworpen. Juist die moeilijke momenten leerden me zoveel over mezelf. Peter heeft mijn leven blijvend veranderd. Mijn zelfvertrouwen is gegroeid. Ik sta veel sterker in het leven. Zo heeft hij bij mij met zijn dagelijkse mantra 'Je bent zo'n mooie vrouw', en de bevestiging ervan via liefdevolle seks, een wonder verricht. Meer dan dertig jaar liep ik rond met een minderwaardigheidscomplex over mijn lichaam. Ik verstopte me in verhullende badpakken. Tegenwoordig voel ik mij zelfverzekerd en sexy in mijn opvallende en weinig verhullende Marlies Dekkers bikini.

Ook voor de ontwikkeling van mijn seksualiteit is hij van immense betekenis geweest. Ik was heel preuts. Marnix heeft me daar niet overheen kunnen helpen. Daarvoor had ik Peter nodig met zijn dominante karakter. Hij hielp mij liefdevol om mijn grenzen te verleggen. Hij leerde me om te praten over seks. Bij hem heb ik voor het eerst van mijn leven het woord 'neuken' uit durven spreken. Nog steeds waren we samen onze seksualiteit verder aan het verkennen.

Ik heb drie jaar lang een inkijkje gekregen in iemands leven, zoals je dat alleen maar kunt krijgen via een liefdesrelatie. We bespraken alles wat ons bezig hield en waren sparring partners voor elkaar. Ik bewonderde de manier waarop hij zijn leven had georganiseerd, zijn bedrijf runde en met aandacht wist te genieten van kleine en grote

dingen in het leven. Ik bewonderde zijn authenticiteit, zijn mateloze energie, de kracht en de positiviteit waarmee hij in het leven stond, en ik bewonderde de manier waarop hij meestal het leven naar zijn hand wist te zetten. Zakelijk was hij mijn steun. Zelfs met de opvoeding van zijn kinderen was hij een voorbeeld voor mij. Ik beschouw het als een groot voorrecht, dat ik dit vreselijk mooie mens zo intens heb mogen leren kennen.

EEN TWEEDE GELIEFDE VOOR JULIA

Als ik zie wat Peter voor mijn seksualiteit en voor mijn zelfvertrouwen heeft betekend dan denk ik wel eens...misschien zou een echte aanvullende liefdesrelatie met alles erop en eraan Julia hebben kunnen helpen om de transformatie te maken van jaloers naar jalief, en van handelen vanuit angst (vasthouden) naar handelen vanuit liefde (loslaten).

Julia kreeg al jong verking met Peter en heeft nooit een andere man gekend. Zelf heeft ze niet de stap gemaakt naar een tweede volledige liefdesrelatie. Ik heb me wel eens afgevraagd, waarom zij haar ruimte niet gebruikte. Ik ontmoet regelmatig mensen, die op latere leeftijd alsnog liefdeservaringen met anderen opdoen. Ik hoor altijd dat de polyamorie hun leven heeft verrijkt. Was ze misschien bang voor het seksuele ontdekkingspad? Of zou het angst zijn geweest om daarmee een vrijbrief aan Peter af te geven? Was het schuldgevoel, omdat ze had geleerd dat je geen seks hoort te hebben met een andere man dan je echtgenoot? Zelf zegt ze erover: 'Ik heb er geen behoefte aan.'

Een liefdesrelatie is in mijn beleving hét ultieme middel om jezelf te ontwikkelen als mens, waarbij seks de meest intense manier is om liefde te communiceren. Ik heb zelf de helende werking van liefdevolle seks aan den lijve ervaren. Maar ieder mens maakt zijn

eigen keuzes en bewandelt zijn eigen pad. Elke keuze is altijd goed. Julia bewandelt haar eigen pad.

MOOIE HERINNERINGEN

Honderden foto's herinneren aan de vele mooie momenten die ik met Peter heb gekend. Vele hoogtepunten hebben we samen meegemaakt. Zoals een paar dagen samen op reis, toen we vier weken een relatie hadden. Wauw...wat leerden we elkaar opeens van dichtbij kennen! En wat waren we verliefd! Of zoals de afgelopen winter samen op skivakantie...fantastisch! We hadden toen net een paar moeilijke weken met elkaar achter de rug. Maar na tien minuten in de auto wist ik weer, waarom ik hem zo geweldig vond. Wat straalde hij een energie, vrolijkheid, kracht en liefde uit! Op de heen- en terugweg zongen we luid alle hits mee die we kenden. Twee jaar lang wilden we al samen skiën. Twee jaar lang hadden we elkaar lopen pesten over wie de snelste zou zijn. Nu was het zover. Overdag waren we sportief bezig, en probeerden we elkaar eruit te skiën. Eén keer maakten we er echt een wedstrijd van en won ik! Tussen het skiën door genoten we van zonovergoten terrassen, lekker tegen elkaar aangekropen. Daarna maakten we lol in het café. Ik keek mijn ogen uit, hoe Peter het café op stelten wist te zetten. En Peter was oprecht onder de indruk, toen ik een weddenschap van hem won door een kerel te versieren in de drie minuten dat hij naar de WC was. De arme, argeloze man weer kwijtraken was moeilijker dan hem versieren! Peter en ik waren op veel fronten aan elkaar gewaagd en een uitdaging voor elkaar. Vier heerlijke nachten lang één grote vrijpartij, met af en toe een beetje slapen tussendoor. En toch weer superfit thuiskomen.

Ik voel immens verdriet dat ik een geliefde moet loslaten, met wie ik nog zoveel samen had willen doen en genieten. Drie jaar lang was hij in mijn hoofd en hart aanwezig en waren we in liefde verbonden

met elkaar. Vrijwel elke dag hadden we contact. Nu is het voorbij. Het zal nog wel een tijdje duren, voordat ik weer gewend ben aan een leven zonder liefdesrelatie met hem. Maar naast het verdriet voel ik me ook gelukkig. Ik ben een gelukkig mens, omdat het mij in de afgelopen jaren gelukt is om me de vrijheid toe te eigenen om bij mezelf te blijven. Niemand zal mij snel op incongruentie tussen mijn woorden en daden betrappen. Ik ben volledig eerlijk over wat ik wil en voel me daar goed bij. Marnix en ik hebben de afgelopen jaren samen een omslag gemaakt en zijn voor wat betreft liefdesrelaties met anderen op een nieuwe manier in het leven gaan staan, uitgaande van vertrouwen en loslaten. Er is een andere manier van denken voor nodig om dit te kunnen.

VRIJHEID IN VERBONDENHEID

Mensen, die kiezen voor polyamorie, willen graag de geneugten ervaren die polyamorie met zich mee kan brengen. Maar vervolgens houden ze vaak krampachtig vast aan de zekerheden die ze uit een monogame relatie denken te halen. Deborah Anapol noemt dit in haar boek *Polyamory, the new love without limits* één van de grootste veroorzakers van problemen bij mensen, die polyamorie in de praktijk uitoefenen. Het werkt namelijk niet, want monogame relaties en polyamoreuze relaties zijn niet uitwisselbaar met elkaar. Het vereist echt een andere manier van denken, een andere manier van in het leven staan, een paradigmashift of een kwantumsprong in denken en doen.

In mijn beleving is dit precies wat er met Peter, Julia en mij aan de hand was. Naar hun kinderen, hun familie en de rest van de buitenwereld toe hielden Peter en Julia de schijn van een monogame relatie op. De impact op mijn plek in zijn leven was dat ik, als een geheime minnares, niet mocht bestaan. Volgens Carolien Roodvoets in *De Duivelsdriehoek* breekt het de meeste geheime

MONO POLYAMORIE

minnaressen na verloop van tijd op, dat ze onzichtbaar zijn, dat ze ontkend worden in hun bestaan. Geen persoonlijke erkenning en geen maatschappelijke erkenning.

Ik zou mijn hart willen openen, het tevoorschijn willen halen en in mijn handen willen dragen opdat iedereen het kon zien. Want er bestaat geen groter verlangen in een mens dan zich kenbaar te maken aan zichzelf, dan door zijn naaste begrepen te worden. Wij willen allemaal dat de lamp die we achter de deur plaatsen, midden in de kamer wordt gezet, zichtbaar voor iedereen.

uit een brief aan Mary Haskell, Kahlil Gibran

In zijn leven was ik niet welkom, voor mijn leven had hij geen ruimte, interesse en/of tijd, en samen een gemeenschappelijk zinvol leven opbouwen is me helaas niet gelukt met Peter.

Ik zie veel mensen, die deze paradigmashift op dit moment nog moeilijk kunnen maken. Omdat wij zijn opgevoed met de monogamie als enige goede norm, zijn er op het gebied van meer dan één liefdesrelatie tegelijk nog maar weinig goede voorbeelden, waar mensen zich aan kunnen spiegelen. Het taboe is groot. Vaak zijn mensen, net als Peter en Julia, bang om onbegrepen, veroordeeld en verstoten te worden door familie of omgeving. Ook zie ik vaak, dat mensen emotioneel gezien niet sterk genoeg zijn.

Maar ik ken inmiddels ook een aantal pioniers, die de weg zullen banen en trots aan hun omgeving laten zien, dat ze twee geliefden hebben. Zij zullen tot voorbeeld dienen voor andere mensen, die deze weg ook willen bewandelen.

Mijn verwachting is, dat mensen emotioneel gezien steeds sterker zullen worden voor wat betreft relaties met anderen, omdat

MONO POLYAMORIE

mensen steeds vaker op zichzelf aangewezen zullen zijn. Men zal het 'gelukkig zijn' steeds minder van een ander laten afhangen en daardoor ook emotioneel minder afhankelijk zijn. Mensen zullen steeds vaker het lef hebben om eerlijk te zijn over wat ze willen. Die ander mag meewandelen op het levenspad, zolang hij of zij deze persoonlijke vrijheid respecteert en daar ruimte aan kan geven. Natuurlijk zullen mensen uit liefde voor een partner concessies doen aan eigen verlangens en behoeften, als de partner emotioneel niet sterk genoeg is om ruimte te geven aan een tweede geliefde. Maar als iemand vanwege de angst van een partner eigen behoeften moet verloochenen, die voor hem of haar essentieel zijn, dan krijgt hij of zij dit niet voor elkaar.

Nederland telt momenteel 1,5 miljoen alleenstaanden. De behoefte om keuzevrijheid te hebben over je eigen leven is mijns inziens een onontkoombare en blijvende ontwikkeling. Maar mensen hebben ook een natuurlijke behoefte om zich in liefde te verbinden met anderen. Grenzeloos liefhebben brengt deze twee bij elkaar: vrijheid in verbondenheid.

Vandaag zijn Marnix en ik precies tweeëntwintig jaar en één maand bij elkaar. Samen begeleiden we onze drie mooie kinderen op hun weg naar volwassenheid. Ik voel me vrij en verbonden tegelijk.